A Zemplénben kirándult klubunk

2011. július 20-án kissé borongós időben, korán reggel indultunk el 36-an - a Szépkorúak Nyugdíjas Klub tagjai egynapos kirándulásunkra a Zemplénbe Erdőhátiné Vilike vezetésével. Élménydús utunkról sok fénykép és videofelvétel is készült.

Utunk első állomása Kassa volt, ide a reggeli órában érkeztünk. A Kassai Dómhoz egy szép hangulatos, szökőkutas sétálóutcán érkeztünk meg. Előbb kívülről csodáltuk meg a gótikus templom tornyait, kőcsipkéit, majd belül a gyönyörű színes üvegablakokat és a templom főoltárát. Lementünk az altemplomba is, ahol a „nagyságos fejedelem” II. Rákóczi Ferenc 196-ban Rodostóból hazahozott hamvai márvány szarkofágban nyugszanak. Kegyeletünk jeléül megkoszorúztuk a síremléket. Jó érzés volt látni, a nemzeti szín szalagos koszorúk sokaságát – ahogy mind a négy síremléket beborítják. Ez azt mutatja, hogy sok honfitársunk rója le kegyeletét a nagy elődök előtt.

Megnéztük a színházat, a Rodostó Házat és a hatalmas szélviharos esőfelhőket magunk mögött hagyva indultunk a Zempléni-hegység felé.

Erdők között, szerpentines úton haladva érkeztünk Göncre, ahol megnéztük a református templomot és a Biblia Múzeumot. Itt fordította le Károli Gáspár, ezen a településen az első magyar nyelvű Szentírást. A Vizsolyi Biblia egy példánya a múzeumban látható.

Mi, alföldi emberek rácsodálkoztunk a zöld hegyoldalakra, a völgyekben megbúvó szép kis üdülőfalvakra. Jó hangulatban érkeztünk Pálházára, ahol egy finom ebédet fogyasztottunk el a Kőkapu étteremben. Itt a friss, jó levegőn sétáltunk, a nagy történelmi személyiségek kétméteres, fából faragott szobrai között. Sok fényképet készítettünk az út során és az ásványmúzeumban ajándékokat, emlékeket is vásároltunk.

Utunk következő állomása Sárospatak volt, ahol a Rákóczi várat néztük meg. A várudvarban, az ódon falak között sétáltunk és megtekintettük a várkertet is.

Útban hazafelé megálltunk egy borkóstolóra Bodroghalmon, ahol vásárolni is lehetett a zamatos borokból. A jó hangulatú, vidám, mókás társaságunk hazafelé a buszon sok dalt elénekelt. Az itthonról vitt tarisznyák közben lassan kiürültek, így nagyon örültünk a Vilike finom fahéjas korbácstésztájának, amivel megkínált minket.

Szerencsésen szép élményekkel gazdagodva érkeztünk haza – sok helyen jártunk, szomszédoltunk, de a szívünknek oly kedves tengeri-búza és napraforgótáblák, amelyek a legszebbek mégis a mi határunkban vannak. A Konyár táblához közeledvén jó érzéssel zendítettünk rá a „Kiskonyárra két úton kell bemenni” kezdetű nótára.

Ezúton köszönjük a helyi önkormányzat támogatását, ami nélkül nem valósult volna meg ez a szép, élménydús kirándulás.

Mazsu Istvánné